

'Mijn liefste van K3 is weg'

NRC HANDELSBLAD, 23-06-09, KUNST, Blz. 9

Schrijver **Arnon Grunberg** verblijft in de Utrechtse vinexwijk Leidsche Rijn. Deel 7 in een serie.

Mijke (12) en Jarre (10) zitten maandagochtend om twintig over zeven aan het ontbijt als ik arriveer. Ze lezen oude *Donald Ducks* en eten boterhammen met hagelslag. Jarre kijkt nauwelijks op als ik binnenkom.

Hun vader Jan vertelt over woongemeenschap De Kersentuin waarvan dit huishouden deel uitmaakt. „Het gaat om ecologische en sociale duurzaamheid”, zegt hij. „Met die sociale duurzaamheid heb ik eerlijk gezegd wat minder.”

De Kersentuin is genoemd naar een paar kersenbomen die in de straat staan en ik mag niet vergeten dat Leidsche Rijn ook gebouwd is op land waar fruitbomen stonden.

„Wat is sociale duurzaamheid precies?”, informeer ik.

„Dat we sommige dingen samen doen”, zegt moeder Froukje. „Vanavond om zeven uur bijvoorbeeld gaan we met zijn allen kersen plukken.”

Daantje (6) komt naar beneden.

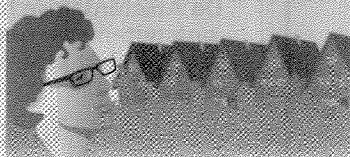
Ze heeft grote, slaperige ogen.

„Daantje is het slettebakje van de familie”, zegt Jan.

Het slettebakje van de familie staart me aan. De andere kinderen geven nog altijd de voorkeur aan de *Donald Duck*.

„Fiets je mee naar school?”, vraagt Jan. „De kinderen zitten op

Met Grunberg in de vinexwijk

de montessorischool in De Meern.”

Vlak voor we weggaan vraagt Daantje: „Ken je K3?”

Ik meen dat K3 een schoonmaakmiddel is, maar K3 blijkt een groepje van drie zingende meiden te zijn.

„Mijn liefste van K3 is weg”, zegt Daantje. „Ik zal je een foto laten zien.” Ze rent het huis in en komt terug met een foto van K3.

„Al die vaders moeten mee naar de concerten, dat verklaart het succes”, zegt Jan.

Op school gaat Jan bij al zijn kinderen even de klas in. De kinderen kussen hun vader op de mond. Dat deed ik vroeger nooit, maar de zeden zijn veranderd.

Als de kinderen veilig op school zitten, gaan Jan en ik boodschappen doen in Super de Boer.

„Rundergehakt kopen we biologisch”, zegt Jan. „Maar kipfilet niet want dat is biologisch vier keer zo duur en daar ligt voor mij zo'n beetje de grens.”

Jan heeft geschiedenis gestudeerd maar hij doet nu public relations voor een zorginstelling.

Zijn vrouw heeft hij in het uitgaansleven van Utrecht leren kennen.

Het is een zwoele avond. We eten op straat. Om klokslag zeven uur komen vaders, moeders en kinderen met ladders tevoorschijn om in de kersenbomen te klimmen.

Het doet me aan *The Sound of Music* denken.

Nederland is helemaal niet veranderd. Een eeuwig 1951 heeft zich van dit land meester gemaakt.

(wordt vervolgd)